

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๐

เมื่อวันเดือน ๖ ดับ

ตำราท่านแสดงเอาไว้ว่า ผู้ที่ควรแก่การสร้างเจดีย์สถานให้เป็นปูชนียบุคคลหรือเป็นปูชนียสถานที่กราบไหว้บูชาที่มีอยู่ ๔ ประเภทด้วยกัน ท่านแสดงไว้ในตำราคือ พระพุทธเจ้า ๑ พระปัจเจกพุทธเจ้า ๑ พระอรหันต์ ๑ พระเจ้าจักรพรรดิ ๑ มี ๔ ประเภท ๔ ประเภทนี้ควรสร้างเจดีย์ขึ้นไว้ในที่ชุมนุมชน ในทางสามแยกสี่แยกที่ชุมนุมชนให้เขาได้กราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจเขา ท่านแสดงไว้ในตำรา นอกนั้นท่านไม่แสดง แต่มาสมัยทุกวันนี้กับตัวหนึ่งตายก็ก่อเจดีย์ หนูตัวหนึ่งตายก็ก่อเจดีย์ เลยชี้แจงว่า รี้รำไรกับพวกหนูพวกกบพวกเขียดนี้วะ แล้วนิมนต์เราไปด้วยนะเจดีย์นั้นเจดีย์นี้ ไปสมโภชนั้นสมโภชนี้ ไม่ไป สุ่มสี่สุ่มห้าไม่เอา อะไรก็ก่อแต่เจดีย์ ๆ เอาเรื่องหัวใจเข้าไปว่าธรรมเลยไม่มี

ต้องมีเหตุมีผลมีภูมิเกณฑ์ซิ ผู้ที่ควรจะกราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจเป็นเวลานาน ๆ แก่กุดบุตรสุดท้ายภายหลัง ท่านก็แสดงเอาไว้แล้ว อย่างพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่าน พระปัจเจกพุทธเจ้า พระเจ้าจักรพรรดิ มี ๔ ประเภท นี่ท่านแสดงไว้ในตำราจริง ๆ แล้วให้ก่อในสถานที่ชุมนุมชน ทางสามแยกสี่แยกท่านบอกไว้ ให้เขาได้กราบไหว้บูชา มองเห็นแพล็บเดียวว่าเจดีย์ของท่านผู้ใดเท่านั้นจิตก็เกิดเป็นกุศลแล้ว ๆ ไม่ถึงกับได้กราบไหว้แหละ เพียงมองไปเห็นเท่านั้นเองก็เป็นกุศลขึ้นแล้ว

นี่เวลาหลวงตาบัวตายให้เอาสาตเหี้ยน เข้าใจไหมสาตเหี้ยน สาตเหี้ยนเลื้อเหี้ยนพันแล้ว โยนลงเหวนะ อย่าให้แมลงวันแมลงวันมันกวน มันกวนตลอดนี้ะเราเบื่อแล้ว จิตที่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเรื่องทั้งหลายมายุ่งมันเข้ากันไม่ได้นะ เราพูดตรง ๆ ให้ฟังอย่างนี้แหละ นี่มันจวนตายแล้วแต่ก่อนเราไม่เคยพูด เคยพูดให้ลูกศิษย์ฟังอยู่เสมอคำนี้ะ ไม่เคยพูด บอกจนกระทั่งสถานที่ ระยะเวลาได้บอกนะ สถานที่ที่เป็นยังงัดกันกับกิเลส ใครหงายท้อง ก็ได้บอกสถานที่ แต่ก่อนไม่ ถ้าเขียนก็เขียนในหนังสือที่ออกจากเทปถอดจากเทปไปอ่านกันบ้างอย่างนั้น จะให้เจ้าของเล่าให้ฟังเป็นสาธารณะส่วนรวมอย่างนี้เราไม่เคยเล่า ได้เป็นเวลา ๔๗ ปีนี้แล้ว

ปีพ่อแม่ครูจารย์มั่นมรณภาพปีนั้นละ เป็นปีที่เวทียันต์ของพ่อแม่ครูจารย์มั่นก็พัง เวทีวัฏจักรของหัวใจเราก็พังลงในระยะเดียวกันไล่เสียกัน แล้วก็พูดให้ฟังว่าเกิดความท้อใจ นี่จึงได้ระลึกถึงพระพุทธเจ้าที่ทรงปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้ามาเป็นเวลานาน ๑๖ อสงไขยบ้าง ๘ อสงไขยบ้าง ๔ อสงไขยบ้าง กว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา พอตริสรูบั้งขึ้นมาจากท่านนั้นทรงท้อพระทัยเลยที่จะสั่งสอนสัตว์โลก เลยไม่ตรงกับคำที่ปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้าสั่งสอนโลก ความรู้ความเห็นความเป็นในพระจิตของพระพุทธเจ้านั้น กับความปรารถนาที่ยังเป็นคนมีกิเลสอยู่นั้นต่างกัน เวลาสิ้นกิเลสแล้วกับเวลาที่ปรารถนามาทั้ง ๆ ที่ใจมีกิเลสอยู่นั้นต่างกัน

ขนาดไหน เราคาดไม่ถูก โลกนี้คาดไม่ถูก เอาสามโลกธาตุนี้มาคาดความเป็นอยู่ของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ คาดไม่ถูกทั้งนั้น ว่าเลิศก็เลยเลิศไปเสีย ว่าเลอาก็เลยเลอ ทุกสิ่งทุกอย่างเลยไปหมด เลยสมมุติไปหมดทุกอย่าง

นี่จึงได้เตือน พุดเตือน เตือนด้วยความจริงใจด้วย สอนโลกก็สอนด้วยความจริงใจด้วย สอนเด็ดสอนเดี่ยว ควรจะเด็ด-เด็ดเต็มที เหมือนขาดสะบั้นเลย กิเลสนั้นขาดสะบั้น เราสอนเฉพาะอย่างยิ่งสอนพระสอนเณรในวัดป่าบ้านตาดนี้เผ็ดร้อนมาก สอนเต็มเหนี่ยวเลย เราไม่ได้มีอะไรไว้ในพุงในไส้ของเราเลยละ ถอดออกมาเปิดให้พระฟังหมด สถานที่ก็เล่าให้ฟัง โดยเฉพาะองค์สององค์เท่านั้นไม่ได้พูดทั่วไปอย่างนี้ นี่จวนจะตายแล้วพูดเสียบ้างเป็นอะไรไป เราหาเงินมาได้ ๕ บาท เราบอกว่าเราได้เงิน ๕ บาทผิดไปตรงไหน เราหามาได้ ๑๐ บาทเราบอกว่าได้เงิน ๑๐ บาท วันนี้หาได้ ๑๐ บาทผิดไปตรงไหน นี่เราหาอรรถาหารธรรมเราได้มากได้น้อยขนาดไหน เราพูดตามสมบัติแห่งธรรมทั้งหลาย ให้ผู้ที่เจตนาหวังอรรถหวังธรรมเหมือนกับผู้ที่หาเงินด้วยกันเล่าสู่กันฟังเท่านั้น เสียหายไปตรงไหนพิจารณาซิ

จะให้แต่กิเลสมันโจมตีเอาหรือ พอพูดแย็บออกมาอย่างนี้ก็กิเลสมันจะโจมตีนะ หว่าไอ้ว่าอวดไปแปลก ๆ ต่าง ๆ เรื่องกองทัพกิเลสมันอยู่ในหัวใจของคนนั้นนะ มันไม่ยอมฟังความจริงนะ มันจะเอาแต่ของจอมปลอมละไป หว่าท่านพูดไอ้พูดอวดพูดโกหกหลอกลวงโลก มันหากเป็นในหัวใจของคนผู้เป็นอย่างนั้นแหละ ผู้ไม่เป็นก็ไม่เป็น อย่างเรานี่เราพูดตรง ๆ บอกว่าเราไม่เป็น เราพูดตามความจริงนี้ ใครจะเชื่อก็ตามไม่เชื่อก็ตามความจริงมีอย่างนี้ เราจะพูดอย่างนี้ เราพูดด้วยความอาจหาญด้วย ทั้ง ๆ ที่เวลาเป็นจริง ๆ เราก็อาจหาญด้วย เป็นจริง ๆ คือยังงี้ เวลาจะตายเราก็อาจหาญ เราไม่มีความสะทกสะท้านกับความเป็นความตายนี้เลย

เราเรียนจบหมดแล้วตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ ฟังมาซิ ปี ๒๔๙๓ เดือน ๖ วันสิ้นเดือน ๖ เลยแหละ วันดับกิเลสก็ดับพร้อมกันเลย ฟาดดินถล่ม แล้วท้อใจไม่ได้นอนทั้งคืนคืนวันนั้น ท้อใจการที่จะพูดอรรถพุทธธรรมที่เป็นอยู่รู้ยู่เวลานี้ให้โลกทั้งหลายฟัง เขาก็จะหาว่าเราเป็นบ้ากันทั้งโลกทั้งสงสาร พุดไปเกิดประโยชน์อะไร คิดแล้วคิดเล่า เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วใครจะรู้ได้ใครจะเห็นได้ธรรมประเภทนี้ พุดให้ใครฟังเขาก็จะหาว่าเราเป็นบ้าไปหมดทั้งบ้านทั้งเมือง แล้วสุดท้ายก็เขาจะเป็นบ้าเราไม่เป็น เราพูดความจริงรู้ความจริง ท้อใจ สงสารโลกก็สงสารเต็มกำลัง น้ำตานี้ฟัง ๆ

คืนวันนั้นไม่ได้นอนทั้งคืน ฟังให้ตี นีละคืนไม่นอนทั้งคืน คืนนั้นกราบพระพุทธเจ้านะ ถ้ามีคนมาเห็นเราเวลานั้นเขาจะว่าเราเป็นบ้าอีกชั้นหนึ่งเหมือนกันนะ ไม่ทำอะไรคืนวันนั้นกราบแต่พระพุทธเจ้า กราบระลึกถึงบุญถึงคุณของพระพุทธเจ้าว่าพ้นขึ้นมาได้ยังไงถึงขนาดนี้ มันหนักมันหนาขนาดนี้ กิเลสยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูก แล้วไปแบกภูเขาทั้งลูกคว่ำหงายลงไปได้ยังไง พระพุทธเจ้ายกภูเขาทั้งลูกคว่ำลงได้ พระสาวกอรหันต์ท่านยกภูเขาทั้งลูกคว่ำลงได้ แล้วโลกคน

ไหนนะจะไปยกภูเขาทั้งลูกคว่ำลงได้ นี่ละมันก็ท้อใจ แล้วจะทำยังไง อ้าว ยกไม่ได้ก็ถอดเอา ถอนเอา ต้นไหนที่เป็นสาระสำคัญอยู่ในภูเขาลูกนั้น ถอดเอาถอนเอา คือรายไหนจะเป็น ประโยชน์แก่นในวัฏจักรซึ่งเป็นเหมือนภูเขาทั้งลูกนี้ เอ้า ถอดเอาถอนเอา นั่นละพระพุทธเจ้าจึง ทรงมีแก่พระทัยที่จะสั่งสอนสัตว์โลก ยกเอาภูเขาทั้งลูกไม่ได้ก็ถอดเอาถอนเอา ๆ ที่ต้นไหนมัน จะเป็นประโยชน์ถอดเอา

แล้วก็ทรงมาพิจารณาถึงเรื่องพระองค์เองว่า เมื่อเลยโลกเลยสงสารเลยทุกสิ่งทุกอย่าง ไปเสียอย่างนี้แล้ว เราจะสอนใครได้และใครจะรู้ได้ ทรงรำพึงรำพันพิจารณาทวนหน้า ทวนหลังไป ก็มาเห็นเงื่อนที่ว่าจะใครจะรู้ได้อย่างนี้ ก็ย้อนมาพิจารณาเจ้าของเอง ก็เราทำไม่ได้ เราเป็นเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมมาจากไหน ก็เป็นมนุษย์เหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไป ทำไม เราจะได้ รู้ได้เพราะเหตุผลไกลอะไร ก็มีปฏิปทาซึ่ที่นี้ เครื่องดำเนิน ก็รู้ได้เพราะเหตุนี้ ๆ การ ดำเนินการแนะนำสั่งสอนโลกสั่งสอนอย่างนั้น ๆ โลกก็จะค่อยรู้ได้เป็นไปได้อ้อ พอเป็นไปได้ แหละ ก็ทรงมีพระทัยที่นี้ เมื่อสั่งสอนตามแนวทางที่พระองค์ทรงดำเนินมาแล้ว สัตว์โลกก็จะรู้ ได้เห็นได้ตามกำลังความสามารถของตน จากนั้นก็เลยพอมิแก่พระทัยที่จะสั่งสอนสัตว์โลก

จากนั้นท้าวมหาพรหมก็มาอาราธนาว่า พุรุมา จ โลกาธิปตี สหมุปติ ขออาราธนา พระพุทธเจ้าให้ทรงสั่งสอนสัตว์โลก เพราะผู้ที่มีธุลีเบาบางยังมีอยู่มาก ขออย่าปล่อยอย่างทิ้ง สัตว์โลกไปเลย อย่าด่วนปล่อย ให้แนะนำสั่งสอนไปเสียก่อน พระพุทธเจ้าจึงทรงเป็นศาสดา และประกาศธรรมสอนโลกขึ้น เทว เม ภิกขเว ขึ้นธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ขึ้นไปถึงบทสุดท้าย สิ่งที่ไม่เคยรู้เราได้รู้ สิ่งที่ไม่เคยเห็นเราได้เห็นแล้ว ตั้งแต่ปุพเพที่ไหน ๆ มา ที่เรายังไม่เคยรู้ เคยเห็น บัดนี้เรารู้เราเห็นหมดแล้ว เราเห็นหมดแล้ว ๆ ตรัสมา ๔ บทก็เป็นธรรมสรุปความลง มา ประกาศทำทนายหรือว่าประกาศให้เบญจวัคคีย์ดู เปิดเหมือนกับว่าแบฝ่ามือออกอย่างนี้

ธรรม ๔ บทนี้อยู่ในฝ่ามือฝ่าพระหัตถ์ของพระพุทธเจ้า ญาณญจ ปน เม ทสฺสนิ อุกุปาทิ ญาณความรู้แจ้งเห็นจริงในธรรมทั้งหลายอันเลิศเลอนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว ๆ แก่เราตถาคต นี้ ข้อหนึ่ง แล้วก็ อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นจากกิเลสของเราทั้งปวงโดยชอบแล้ว ไม่มีการ กำเรบอีกแล้ว นี่บทหนึ่ง อยมนฺติมา ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เรียกว่าสุดท้าย จะไม่ มาเกิดอีกแล้วมาตายอีกแล้ว หามกองทุกข์เหมือนแต่ก่อนกับความเกิดความตายนี้ไม่มาหาม อีกแล้ว เรียกว่าชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต เป็นบทที่สาม บทที่สี่ก็ นตฺถิทานิ ปุณฺณโกโว บัดนี้ความเกิดอีกของเราไม่มีอีกแล้ว คือความเกิดความตายอีก ตายทับตายถมตายกองกัน อยู่ดั่งที่โลกทั้งหลายตายกองกันอยู่นี้ ของเราไม่มีอีกแล้ว

ในธรรมทั้ง ๔ บทนี้ทรงทำทนายเบญจวัคคีย์ทั้งห้า พระอัญญาโกณฑัญญะก็รับขึ้นได้ทันที ยงฺกิญฺจิ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนฺตํ นิโรธธมฺมํ สิ่งใดก็ตามเกิดขึ้นแล้วดับทั้งนั้นพังทั้งนั้น ไม่มีอะไร ที่จะยั่งยืนถาวรพอเป็นหลักจิตหลักใจได้ มีธรรมเท่านั้น นี่พระอัญญาโกณฑัญญะได้เปล่งอุทาน

ขึ้นรับพระพุทธเจ้าที่ประธานธรรม ๔ บทอันเลิศเลอนี้ให้ แล้วธรรม ๔ บทนี้เฉพาะอย่างยิ่งเพื่อเบญจวัคคีย์ทั้งห้าก่อนอื่น

ในธรรม ๔ บทนี้ ญาณัญจ ปน เม ทสฺสน อุตฺปาติ ๑ อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ๑ อยมนฺติ มาชาติ ๑ นตฺถิทานิ ปฺนพฺภโว ๑ ญาณความรู้แจ้งเห็นจริงอันเลิศเลอได้เกิดขึ้นแล้วแก่เรา ความหลุดพ้นของเราไม่กำเริบอีกแล้ว บัดนี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายไม่มีซ้ำอีกแล้วนี่อันหนึ่ง และตั้งแต่นี้ต่อไปเราไม่มีคำว่าเกิดตายกองกันอีกแล้ว ๔ อย่างนี้มอบให้เบญจวัคคีย์ทั้งห้า พอวันหลังต่อมาท่านแสดงอนัตตลักขณสูตร พระเบญจวัคคีย์ทั้งห้าก็รับได้หมดธรรม ๔ ข้อนี้ได้โดยสมบูรณ์ ท่านเหล่านี้เป็นผู้ทรงไว้แล้วซึ่งธรรมพระพุทธเจ้าทรงไว้แล้วนั้น

นี่เราก็แสดงให้อย่างเต็มหัวใจเรา ในธรรม ๔ ข้อนี้เราก็คงไว้แล้วโดยสมบูรณ์ตั้งแต่วันเดือน ๖ ดับ ปี พ.ศ.๒๔๙๓ มาจนกระทั่งบัดนี้ เรารับไว้โดยสมบูรณ์แล้ว มรดกอันล้ำค่าที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงเทศน์สอนโลกเต็มหัวใจเราอย่างไม่สะทกสะท้าน ใครอยากจะฟังก็ฟัง นี่ละมรรคผลนิพพานของพระพุทธเจ้าที่แสดงไว้เป็นโมฆะแล้วหรือ ไม่มีประโยชน์อะไรแก่ผู้ปฏิบัติตามแล้วหรือ พิจารณาซิมันเป็นยังไง นี่ละธรรมอันเลิศเลอ

ใครได้ถึงแดนแห่งธรรมประเภทนี้แล้วออกอุทานด้วยกันหมด มองดูสัตว์ทั้งหลายนี้กับธรรมชาติที่เป็นอยู่นั้นเข้ากันไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าถึงท้อพระทัยละซิ เพราะธรรมที่พระพุทธเจ้าทรงไว้ นั้นกับสภาพแห่งความเป็นอยู่ของสัตว์ทั้งหลายต่างกันอย่างไบบ้างถึงท้อพระทัย นำท้อพระทัยก็ต้องท้อ คิดดูซิเป็นยังไง แล้วพวกเราจึงสมควรตายกองกันอยู่หรือ ด้วยความประมาทไม่สนใจกับศีลกับธรรม สมควรแล้วหรือ เอาไปถามเจ้าของปัญหาข้อเหล่านี้

นี้ได้ปฏิบัติมาเต็มกำลังความสามารถ ก็เคยได้เล่าให้ฟังตั้งแต่ความปรารถนาเบื้องต้น ปรารถนาเอาจริงเอาจัง สงสัยมรรคผลนิพพาน เมื่ออ่านประวัติของพระพุทธเจ้าแล้วน้ำตา ร่วงเพราะความสงสารพระองค์เวลาสลบไสล แล้วเวลาตรัสรู้ก็เกิดความอัศจรรย์กับพระพุทธเจ้าอีก ก็น้ำตา ร่วงอีก น้ำตา ร่วง ๒ หน หนหนึ่งสงสารพระพุทธเจ้าที่ทรงสลบไสล เพราะได้รับความทุกข์ความทรมานมากในการปฏิบัติพระองค์ แล้วก็มาอัศจรรย์พระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ธรรมนี้

จากนั้นก็อ่านประวัติของสาวกทั้งหลายอีก องค์ไหนออกมาจากสกุลใด สกุลพ่อค้า พระราชามหากษัตริย์ เศรษฐี กุฎุมพี คนธรรมดา ออกไปแล้วเสาะแสวงหาอรรทหาธรรม องค์นั้นบรรลุธรรมอยู่ในเขาลูกนั้น องค์นั้นบรรลุธรรมอยู่ในป่านั้นอยู่ในถ้ำนั้นในถ้ำนั้นจอมพานั้น เกิดความพอกพอกใจ

แล้วก็ย้อนกลับมาสงสัยเวลานี้มรรคผลนิพพานจะยังมีอยู่หรือไม่ ถ้าหากว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่แล้วเราจะเอาตายเข้าว่าเลย จะให้ได้มรรคผลนิพพาน ให้ได้ทรงความเป็นพระ

อรหันต์อย่างเดียวกันเท่านั้น อย่างอื่นเราไม่เอา เอาชีวิตเข้าแลก ขอให้มีคนผู้ใดก็ตามมาแสดงธรรมนี้ให้เราเป็นที่เชื่อถือได้ เป็นที่ลงใจได้แล้วว่ามีมรรคผลนิพพานมีอยู่โดยสมบูรณ์ แล้วเราจะกราบไหว้บูชาผู้นั้นจนกระทั่งถึงวันตาย แล้วเราจะถวายชีวิตต่อธรรมดวงอรหันต์นั้นอย่างเดียวกันนั้น ชีวิตไม่มีความหมาย เราจะเอาให้ได้

ตั้งแต่บัดนั้นมาก็พอดีไปพบหลวงปู่มั่น ก็เหมือนกับว่าท่านเอาเรดาร์จับไว้เลย เหมือนแบออกมา นี่เห็นไหมมรรคผลนิพพาน นี่เห็นไหมหามรรคผลนิพพานหาที่ไหน กาลสถานที่ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน เวลาเวลาไม่ใช่มรรคผลนิพพาน สถานที่นั้นที่นี้ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน พระพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่ทางโน้น นิพพานอยู่เมืองอินเดียไม่ใช่มรรคผลนิพพาน

มรรคผลนิพพานอยู่ในอริยสัจ ๔ มรรคผลนิพพานอยู่ในความจริง ใครปฏิบัติตามหลักความจริงนี้แล้วมรรคผลนิพพานอยู่กับคนนั้น นี่ว่า ๆ เหมือนอย่างนั้น ชี้แจงนี้ หามรรคผลนิพพานหาที่ไหน ไปหาเมืองอินเดียหรือ กิเลสอยู่เมืองอินเดียหรืออยู่ในหัวใจคน ท่านไล่เข้ามา ๆ กิเลสมันอยู่ที่หัวใจคนไม่อยู่เมืองอินเดีย มันอยู่ที่หัวใจคน ธรรมะอยู่ที่หัวใจคน แก้งที่หัวใจคนก็รู้ที่หัวใจคนละซิ พอว่าอย่างนั้นก็ติดฝังเลยหัวใจ แน่แล้วที่นี้ไม่มีทางสงสัยแล้ว

ตั้งแต่บัดนั้นขึ้นมาละที่นี้ ขึ้นเวที ไม่มีการให้น้ำ ถ้าว่าให้น้ำก็ให้เวลาหลับนอนนั้นไม่มีกรรมการไม่ต้องไม่มีกรรมการแยกมันจะตายเข้าไป ใครเก่งให้อยู่บนเวที ใครไม่เก่งให้ตกเวที ระหว่างกิเลสกับธรรมพัดกันบนหัวใจเรา เอ้า ใครเก่งให้อยู่บนเวที ใครไม่เก่งให้ตกเวที ตั้งแต่บัดนั้นต่อมาจึงติดคุกติดตะรางเราสมัครเลยนะ ความทุกข์ยากลำบากในการประกอบความพากเพียร เราหนักมากขนาดนั้น เขาว่าติดคุกติดตะรางนี้เป็นความทุกข์ความลำบาก เราจะสมัครไปติดคุกติดตะราง เพราะติดคุกติดตะรางกินข้าววันละ ๓ มื้อ จักตอกเหลาตอกได้วันละ ๕ เส้นฆ่าเวลาไปวันหนึ่ง ๆ พอได้ถึงวันออก แต่ส่วนเราถ้ากิเลสไม่ฟังจากหัวใจเมื่อไรไม่มีวันออก ต้องเอากันจนเป็นจนตาย มันก็หนักมากละซิ

นี่ละขัดกันตั้งแต่นั้น ไป-ไปคนเดียวอยู่คนเดียว อยากกินก็กิน ไม่อยากกินก็ไม่กิน ก็วันก็คืนจนเขาแตกบ้านแตกเมืองไปดู เขาว่าเราตายแล้วก็มี ขนาดนั้นละพิจารณาซิหนักหรือไม่หนัก จนกระทั่งกิเลสได้ฟังลงในหัวใจในวันเดือน ๖ ดับ พฤษภาฯ เดือน ๖ ดับ ตั้งแต่บัดนั้นแล้ว จากนั้นก็มองดูโลกได้แล้วที่นี้ มองดูโลกดูสงสารด้วยความเก็บไว้ธรรมดา เพราะไม่มีความอยากความหิว สมควรที่จะพูดหนักเบามากน้อยเท่าไรก็พูด เขาว่างูก็งูกับเขา เขาว่าปลาก็ปลากับเขาไป ครั้นพูดไปพูดมานานเข้า ๆ นี้เจ้าของก็จวนจะตายแล้ว ไม่มีธรรมะอะไรแยกแยะออกมาให้คนผู้ที่มีนิสัยปัจจัยอย่างไร ที่ควรจะได้รับในธรรมข้อเหล่านี้บ้าง มันสมควรแล้วหรือ

ที่นี้จึงได้แย้บอกออกมาด้วยเหตุนี้ละ จึงได้แย้บอกออกมา เปิดจนกระทั่งนั้นละ และแนะนำสั่งสอนโลกก็สอนเรื่อยมา หนังสือก็เต็มหัวอก ถอดออกจากหัวอก เทปก็ถอดออกจากหัวอกไป

เทศน์ แต่ไม่ได้ระบุเอาตัวเจ้าของออกไปยืนยัน คราวนี้เอาเจ้าของออกมายืนยันเสียแล้ว เพราะ
 เฒ่าแก่ชรามาพอแล้วจะตายวันไหนก็ไม่ทราบ ให้บรรดาลูกเต้าหลานเหลนทั้งหลายได้ข้อคิด
 จากหัวใจเรา ที่ได้พึดกับกิเลสมาเต็มเหนี่ยว จนกระทั่งเอาเป็นเอาตายเข้าว่า ใครจะได้
 ประโยชน์อะไรก็ได้ ใครจะว่าหลงตาบัวมีความโอ้อวดเย่อหยิ่งจองหองไปต่าง ๆ นานาก็แล้ว
 แต่จะพูด ตามวิสัยของกิเลสที่เคยต่อสู้อัธรรมามานัน วันนี่เทศน์เพียงเท่านี้เด็ด ๆ ให้พี่น้องทั้ง
 หลายจำเอานะ เอละพอ

เมื่อตะกั๊นเรายังพูดจบไม่จบว่าเวลาหลงตาบัวตายให้เอาสาดเห็นพัน จำได้แล้วยัง
 เอาเสื่อเห็นสาดเห็นพันโยนลงเหวนะ แมลงวันแมลงวันมันจะไปกวนเรา เราไม่ต้องการ
 อะไรทั้งนั้นในสามแดนโลกธาตุนี้ เราไม่มีอะไรมาติดหัวใจเราแม้เม็ดหินเม็ดทรายหนึ่งไม่มี มี
 แต่ความเมตตาสงสารโลกเท่านั้น เพราะฉะนั้นเราจึงไปทางโน้นไปทางนี้ อยู่ทางโน้นอยู่ทางนี้
 ด้วยอำนาจแห่งความสงสารนั้นแหละ มีเท่าไรเอา

นี่แหละจึงได้ยกขึ้นว่า ความตระหนี่กับความสงสารเป็นธรรมคู่เคียงกัน ความตระหนี่มี
 เท่าไรวันเอาหมด ไม่พอ มีเท่าไรสามแดนโลกธาตุนี้มาเป็นของคนเดียวก็ไม่พอ นี่อำนาจ
 แห่งความตระหนี่มันเหนียวแน่นแก่ขนาดนั้น ที่นี้เอาน้ำดับไฟเข้ามา คือเอาเมตตาธรรมของ
 พระพุทธเจ้าเข้ามาใส่ปั๊บเท่านั้น มีเท่าไรทานหมด เอามาสามแดนโลกธาตุนี้ทานให้หมดเสียสละ
 ให้หมด ไม่มีอะไรเหลือติดตัวยิ่งดี นั้น เข้าใจไหมนี่ละธรรมแก่กัน เรียกว่าน้ำดับไฟเป็นอย่างนี้

แต่อย่าลืมนะเวลาหลงตาบัวตายอย่างงั้น เราบอกให้พระเถรหมดเรียบบร้อยแล้ว
 บอกยังงี้ เวลาธาตุขันธ์มันเพียบแล้วไม่รับอะไรแล้ว หยุกยกก็ไม่รับ ไม่มีวิสัยอะไรที่จะรับกับ
 สิ่งใดแล้ว ยาให้หยุดแล้วก็ให้หยุดนะ อย่าเอายามาแต่มาต้องมาคิดมาให้ฉฉ ฉนั้นอันนี้ดี
 อย่าเอามาอย่างงั้น บอกว่าพอแล้วยาให้พอ ตามที่สั่งแล้วด้วยความแนใจนี้ จากนั้นใครอย่ามา
 แต่ต้องกายนะ ถ้าเราได้ตายกับหมู่กับเพื่อนใครอย่ามาแต่ต้องกายเราเป็นอันขาด เราจะทำ
 หน้าทีของเราอย่างองอาจกล้าหาญอาชาไนย สมกับเราสอนโลกมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ๔๗ ปี
 และสมกับเราที่ตั้งใจขึ้นเวทีพึดกับกิเลสมาเป็นเวลา ๙ ปีเต็ม นี่ขึ้นเวทีไม่ได้ลงเวทีถึง ๙ ปีเต็ม

มาปี ๙๓ ก็ลงเวที หมู่เพื่อนเกาะให้ลงยังไม่ลงนะ ดูกิเลสมันหงายท้องขึ้นฟ้าให้ดูอยู่ยัง
 ไม่ลงจากเวที หมู่เพื่อนก็ไปจับลากลงมาจากเวทีเสีย ก็เลยได้ลงเวทีตั้งแต่บัดนั้นมาไม่ขึ้นเวที
 อีกเลย เป็นกรรมฐานปลอมไปแล้วเดี๋ยวนี้ เรื่อยมานี้ ที่นี้ถึงเวลาเจ้าของตายจะตายแบบเรา
 ออกปฏิบัติ เราปฏิบัติแบบไหนเราจะตายแบบนั้น เราสอนโลกแบบไหนเราจะตายแบบนั้น เรา
 ไม่ได้สอนแบบงู ๆ ปลา ๆ เราไม่ได้สอนแบบโกหกโลก เราสอนอย่างจริงอย่างจ้องอย่างความรู้
 ความเห็นเป็นยังงี้ ฟาดออกมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยเลย นี่ถึงวาระที่เราจะตายเราจะไปอย่างไม่
 สะทกสะท้าน ไม่เป็นห่วงกับอะไรทั้งนั้น เป็นห่วงก็เป็นห่วงพอแล้ว บัดนี้จะเปิดโลกธาตุแล้ว

คำว่าเปิดโลกธาตุคือไม่กลับมาเกิดอีก ตายกองกันนี้มันเปื้อนเสียพอแล้วเรื่องตายนี้ ตาย

กองกันอยู่หมดเหล่านี้ พวกเกิดพวกตาย ตายสูงตายต่ำตายอยู่อย่างนี้รำไป เพราะฉะนั้นจึงสร้างคุณงามความดีให้พอนะ ครั้นพอแล้ววิภูวนก็จะย่นเข้ามา ความทุกข์ทั้งหลายก็จะหมดตัวเข้ามา ๆ ความสุขก็จะได้เจริญงอกงามขึ้นภายในจิตใจ วิภูวนย่นเข้ามา แล้วความเกิดตายของเราสั้นเข้ามา ๆ ก็ผ่านไปได้ ด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล อย่าพากันประมาทนะบุญกุศล เอาละพอ

สุดท้ายนี้ก็ให้เป็นคติตัวอย่างแก่พี่น้องทั้งหลายด้วยนะ เราทำด้วยความเมตตาสงสารเต็มหัวใจเราด้วย แล้วเป็นคติตัวอย่างอันราบรื่นดีงาม สุขโตเป็นที่หวังได้แก่บรรดาลูกเต้าหลานเหลนทั้งหลาย ให้ถือเป็นคติตัวอย่างด้วย เข้าใจแล้วหรือ

เทศน์วันนี้ไม่รู้กี่กัณฑ์ ไม่ได้ตั้งโม เอวังไม่ลง